

Recensie Pol Arias : BRT 1 "Eenhoorn" 4 oktober 1994

De Amerikaanse schrijver Edward Albee heeft al veel stukken geschreven, maar toch zal hij de geschiedenis ingaan als de auteur van **"Wie is bang voor Virginia Woolf"**. Een stuk waarvan al 'ns gezegd wordt dat het niet kapot te krijgen is, een stuk dat sinds 1969 overal ter wereld gespeeld en herspeeld wordt. Dit keer pakt Teater Malpertuis uit Tielt ermee uit, maar dan wel op verplaatsing, in de Backstage in de St. Pietersnieuwstraat in Gent, en dat is een verassende ruimte, Pol Arias?

Wel, ik wist niet dat achter het café Backstage een groot industrieel pand ligt met hoge betonnen wanden en peilers, en de toeschouwers die zitten op een tribune. 't Is eigenlijk een kleine tribune voor slechts een 50-tal mensen en die peilers en de zoldering vormen tegenover de tribune een soort kader, je kan er een vitrine in herkennen, het zou ook een soort filmdoek kunnen zijn. Je kijkt binnen in die geweldige ruimte, die diep is, heel breed, en die ruimte, dat kan evengoed een loft zijn, een loft, we zien immers een lange marmeren tafel met veel glazen en flessen, opzij lekkere leren zetels en dan later schuift de tribune naar links en zitten we weer voor zo'n kader en kijken we dan binnen in de slaapkamer. De toeschouwer dus als regelrechte voyeur maar tegelijkertijd een ruimte die niet alleen het gegeven een grotere dimensie meegeeft maar ook het spel kan uitvergroten, waar ook de personages zich kunnen verliezen en dat is met dat stuk natuurlijk uiterst interessant.

Nu is "Wie is bang van Virginia Woolf" een stuk dat staat of valt met de bezetting, Pol.

Een kanjer van een stuk wordt het genoemd, maar je hebt ook kanjers van acteurs nodig om die twee koppels te spelen.

Dat is inderdaad een probleem. En ik moet toegeven dat regisseur Dirk Tanghe daar een wat vreemde keuze heeft gemaakt. George en Martha, dat koppel van middelbare leeftijd wordt gespeeld door Peter De Graef en de Nederlandse actrice Marie-Louise Stheins. Het is gewoonweg adembenemend wat die twee doen. Hij, die universitaire professor is, zij is een echtgenote, beiden aan de drank, beiden gefrustreerd, maar allebei heel goed geoefend in het bekvechten met elkaar, al jaren lang duurt dat spel, zo vermoed je. Peter De Graef is die intellectueel met de bril die telkens wat van de neus schuift, met wat modieus hemd, maar aarzelende stem waarbij hij telkens het laatste woord heeft en dan onthutsend cynisch uit de hoek komt, venijnig en gevat, en er ook niet voor terugschrikt glazen, flessen stuk te gooien, zelfs fysiek geweld te gebruiken. Gevaarlijk spel, letterlijk en figuurlijk, want tussen de glasscherven probeert Marie-Louise Stheins overeind te blijven als Martha, met haar lange blonde haren, met haar provocerend pak, haar gezicht wat bleek en scherp wanneer ze weer eens een aanval richt op hem. De natuurlijkheid wordt af en toe even ondergraven wanneer Peter De Graef bijna naar het dialect afglijdt, maar erg is dat niet want allebei blijven ze het hele stuk door 100% geloofwaardig, waarachtig in die verschrikkelijk moeilijke rol.

En in die vergiftigde atmosfeer is dat jongere koppel uitgenodigd. Nick, bijna 30, sportief, professor biologie, samen met zijn naïef vrouwtje Honey. Zij zijn getuige van wat die twee andere elkaar naar het hoofd slingeren. Halve en echte waarheden maar ook veel leugens waarin ze al jaren vastzitten. Niet toevallig, trouwens, wou Albee zijn stuk eerst "Exorcisme" noemen, duivelsuitdrijving. Paula Bangels en Patrick Vandersande spelen het jonge koppel dat eerst toekijkt maar dan zelf meegesleurd wordt in die ontluistering. Ook zij zullen met scherven huiswaarts keren, maar het is een zware opgave voor die twee jonge acteurs om te kunnen tippen aan dat spel van Marie-Louise Stheins en Peter De Graef. Al doen ze hun best, er blijft een verschil. Waarom die vreemde bezetting vraag je je dan af. Het is alsof regisseur Dirk Tanghe door die keuze de slachtoffersrol van die twee jonge mensen nog even wou verheven. Dirk Tanghe levert hier schitterend werk af, beheerst en doordacht, heel precies en juist. Het is een vlijmscherpe en harde voorstelling. Het is een voorstelling die je raakt.